

EGODNJA DANICA.

Katolški cerkveni list.

12. 10.

V četrtek 2. kozoperska.

1851.

Bratovšina ss. Cirila in Metodija

k spreobrnjenju naših sorodnih bratov nezdenjenih grekov.

Od 22. do 26. dne uniga mesca so bile v Brežeah svete vaje za duhovne (eksercicije) k obujevanju in poterjenju bogoljubniga življenja in kersanske sercnosti in stanovitosti v dobrim. Snidlo se je bilo okoli šestdeset duhovnov razločne starosti, med njimi tudi nekaj redovnih (kloster-skih); in vsi so z vidno zadovoljnostjo, obnovljeno gorečnostjo za svoj in bližnjiga blagor, in z živo hvaležnostjo do višjiga Pastirja, ki so to dobroto duhovstvu brez stroškov naklonili, v petek narazen šli ter se k svojim edam domu podali. Drujokrat od tega več. V četrte-večer pri večerji, ko je bila nar težavniši reč, namreč spoved, dokončana, se je vsim pričujočim v imenu Njih milosti prečastitljiviga kneza in škofa bralo povabilo k bratovšini s. Cirila in Metodija, slovenskih apostelnov, k spreobrnjenju Grekov, naših ločenih bratov, tako imenovanih Starovercev. Bilo je opomnjeno, koliko de stanovitna molitev mnogih pomaga k spreobrnjenju zmotenih po družih krajih p. bratovšina sv. Bonifacia na Nemškim, široko razsirsena molitev v spreobrnjenje krivovercev obujena po Ignaciu Spencerju itd. Ravno tako se je svesto zanesti, de bi sklenjena molitev mnogih tudi sprobrnjenje tako številne množice naših bratov na jugu, izhodu in severju zlo pospešila. V ta namen so vsi častiti gospodje duhovni in ravno tako neduhovni, zlasti Slovani prijazno povabljeni, se z molitevjo med seboj skleniti v društvo, ktero se bo imenovalo: Bratovšina ss. Cirila in Metodija, in ki bo imela namen, Boga prositi, de bi naše ločene brate Greke razsvetlil ter jih v naročje Matere cerkve zavernil, v kateri edini je zveličanje. Opravila te bratovšine so prav majhne in lahke. 1. Slehern moli vsak dan Očenáš in Česenamarijo, s pristavkam: „Ss. Ciril in Metodi, slovenska apostelna, prosita za nas!“ 2. Duhovni mašujejo v dan ss. Cirila in Metodija (9. sušca), neduhovni gredo k spovedi in obhajilu za spreobrnjenje ločenih Grekov. 3. Sle-

hern si prizadeva tudi družih pridobiti: se vadi posebno v ponižnosti (napuh je Greke od nas ločil), in v ljubezni (ktera je vez edinosti). — Drugi dan ob osmih je bilo že blizo petdeset duhovnov v bratovšino zapisanih; najberze se je njih veči del zapisalo, ki so se eksercicij vdeležil. Bratovšina je po tem takim že vstanovljena in že kliče vsak dan več ko petdeset jezikov k Očetu nebeskimu, de naj se na prošnjo slovauskih apostelnov Cirila in Metodija naših ločenih bratov usmili. Ako bo več v duhu združene molitve, pred se bo njena moč razodela; zakaj Bog k sebi kipečih sere ne more gledati, de bi jih ne uslišal. Torej je prav serčno želeti, de bi se jih mnogo mnogo brez pomude v to lepo domorodno bratovšino zapisalo. Kteri so na Krajnskim, Goriškim in Primorskim, zamorejo svoje imena in željo k bratovšini pristopiti tudi vredništvu „Danice“ ali kakimu prijatlu v Ljubljani naznaniti, de se potlej dalje odpravijo. „Danica“ bo z veseljem naznanaovala, kolikor bo zvedila od stanu in razsirsjanja te zaželenne in potrebne bratovšine. Nasi ločeni bratje, ko to zaslišijo, bi utegnili nejevoljni biti, ali celo sunder zagnati, pa ravno to bo mislečim pomagalo oči odpirati, de bodo nekoliko globokejši začeli misliti, če je taka cerkev prava ali ne, ktera se je od edine Kristusove na sv. Petra zidane cerkve odločila? Če je taka veja še živa, ali ne, ktera se je od debla odkrehnila? Tudi greška nekolika verska neznašljivost (intolerancia) bi se znala še bolj vneti, pa vse to bo katolški veri v prid. Na Kiju otoku je petindvajsetletna deklina, ki je pri katolški derzini služila, hotla h katolški veri prestopiti. To je greškemu patriarhu priloznost dalo, vsim greškim poslam izobčenje (anatema) zažugati, kteri bi posihmal h katolškim hišam v službo šli. S tem je veliko poslov ob kruh perslo, ki so po katolških hišah služili. Ako se pa vsled obilniši molitve katoličanov, in zlasti nase bratovšine, pogostniši prestopi začno razodevati, se je morebit še hujšiga od greške strani bati: pa vse to bo katolški veri v prid. Torej le obilne molitve, prošinj, prizadevanja, zaupanja v Boga — in v ta namen obilno, obilno tovaršev bratovšine ss. Cirila in Metodija! V karolinskim predmestji v

Pragi ravno zdaj zidajo božjo vežo v čast slovan-
skih apostolov ss. Cirila in Metodja; s koliko ži-
vejšim zaupanjem bo verni Slavenec v ta sveti hram
šel romat, ako bo on ob enim tovarš bratovšine
ss. Cirila in Metodja!

Trézna bratovšina na Dobrovi.

Spisal misjonar Mat. Milharčič.

(Dalje in konec.)

Mislili so ljudje, da ta osnova bo le osnova ostala,
in so menili, da to govorjenje bo kot večji del drugi
nauki, tako ostalo za ušesa. Jest sim pa le naprej na
djanje in zgotavljanje silil, misleč: Naj dopade ali ne
dopade moje govorjenje, samo da koristi, in sim per na-
daljnim govorjenji toliko slišati mogel, da mi še zdej
ušesa brenčijo in donijo od zgol samih ogovorov. Sko-
rej vsaka glava je obrala in najdla ogovor. Celo korbo
so mi tacih ogovorov pernesli, katerih ene tukej povem.
Eni so rekli:

Ta bratovšina ne bo obstala; — drugi: to nič v
sebi nima; — tretji: en glažek zganja vsak dan popiti,
to nič ne škodje; — četrti: s tem si skerbi odpravimo;
— peti: Jest bi zbolel, ako bi zganje, kteriga sim na-
vajan, opustil in mu odpovedal; — šesti: sej sim lahko
trezin, brez da bi se dal zapisati; — sedmi: saj dru-
got je še hujši; osmi: če pijem, svoje pijem, zakaj bi
ne pil, saj imam; — deveti: saj so zganje tudi apo-
stolni pili; — deseti: naši Gospodje si to zmišljujejo;
enajsti: oni groše per naslizejo; — — — eni so se tako,
drugi tako zgovarjali. Perstopili so poslednji pa tudi
taki, kteri so rekli, da novo vero učimo. Tem pa sim
poterdil in rekel, da res naša vera od vas je druga in
nova. Vi mislite sim rekel, da človek mora od zganja
živeti, in Jezus nas je učil prositi: „Daj nam dans naš
vsakdanj kruh, ne pa: daj nam vsakdanjiga zganja.
Odkar so pa čast. Gospod Fajmošter mojo reč z kerpko
besedo poterdili in z vso močjo podpirali, so vsi gla-
sovi ne le utihnili, temuč se v nasprotno govorjenje
spremenili, in slišalo se je od ljudi reci: sej mora ta
reč vender nekaj v sebi imeti, ker sami g. Oče od nje
govorijo in jo poterdijo. Ko so pa visoko častit. škof
Mart. Slomšek ravno ob tem času na svetlo dali nalaš
v to napravljen pastirski glas in ko smo okrog brati
dali pastirski list od zganja, so zdej vsi zarobljenci tako
obmovknili, kakor da bi jim jezike iz ust porezal in
ko smo na verh vsiga tega rekli, da hočemo mi sami
to obljubo storiti in ne le od zganja popolnoma in za
vselej se zderžati, temuč tudi za en čas Nazireerji in
zavolj vas biti, je farmane tako vzdignilo, vnelo in užga-
lo, da so kot čbelice per roju za matico za nami k
nam hiteli, nas poprosijo, da jih v bratovšino vza-
nemo in zapisemo. Vzeli smo ene bukve, in te nalaš
napravljen, in glejte! od postniga časa do zdej se jih
je dalo zapisati 1409 udov, brez otrok, kteri za to še
niso godni.

Udje pa so:

1)	Takih, kteri so se dali zapisati za vselej je	1221
2)	takih ki so ga kuhali je	5
3)	„ „ imeli patente	2
4)	„ „ ga prodajali	18
5)	„ „ ga vsak dan srebali je	59
6)	„ „ ga kupovali	9
7)	„ kerčmarjev	7
8)	„ kerčmaric	9
9)	„ hiš, v kterih starši za svojo hišo in celo deržino porok stojijo in kot nekda Izraelke, kakor v bukvah Mojzesa beremo, otroke od mladosti treznosti vadijo je	21

10) Glasili so se vsi nedeljaki in vsakdanji učenci in
učenke, kterih pa nismo v bratovšino vzeli, ker jih za
godne tako obljubo storiti ne spoznamo, pa opomnili smo
da jih bomo, kader bodo leta godnosti dosegli, z ve-
seljem v bratovšino vzeli in v zlate bukve zapisali, naj
se le že zdej treznosti vadijo in na to perpravljajo, kot
Daniel.

11) Zadnjič smo rekli, da tudi take vzamemo, kteri
obljubo za en čas se zganja zderžati storijo in takih
se je dalo zapisati 15 farmanov, 11 od njih se je dalo
zapisati za eno celo leto in 4 za 3 leta.

Terjali nismo družiga kot samo to: „Terdin
sklep se v prihodno zganju od kraja odpovedati, in
le takrat in toliko se ga poslužiti, kader in kolikor bi
ga zdravnik svetoval.“

Zloženi doar smo v občini prid obernili, štiftane
ste namreč 2 večni sveti maši, za vse ude, ena sv.
maša za vse žive se bo brala v podružnici Gaberje v
cerkvi sv. Janeza Keratnika, „qui vinum et siceram non
bibet“ in druga na dan sv. Roka v domači farni cerkvi
za vse tiste ude, kteri so umerli.

Tako tedaj se je naša bratovšina perčela, vpelja-
la in vtemelila. K ti bratovšini vsakdo vsaki čas persto-
piti zamore; ki nji so perstopili več ali manj udje iz
vseh bližnjih fara in krajev namreč: iz Brezovce, Hor-
jula, St. Jošta, Gradca, od svete Katarine, St. Vida,
iz Medvod, iz Ljubljane.

Naprava te bratovšine nas pa troje uči:

a) Zdaj še le spoznamo svoje ovčice bolj kot
popred.

b) Res je, da se človek v nedožnosti ložej ohra-
ni, kot pa staro navado opusti.

c) V vsaki srenji in fari se taka bratovšina na kraj-
ši poti napraviti da. Bog daj, da bi se to skorej zgo-
dilo k večji časti Božji, dusam pa v zveličanje! —

Dobrova 24. vel. serp. 1851.

Spomin iz popotovanja po spodnjim Štajerskim.

Zapustivši Savinsko dolino 26. avgusta t. l. se
peljam po železnici proti „zidanemu mostu,“ in vidši
toliko derzniga zidaja se nisim mogel zadosti čuditi nad
pogumnostjo človeške umetnosti. Premišljeva je, kako je
bilo nekda v teh samotnih in tihih krajih in kako je
zdaj, kako je mogla natura, sicer toliko svojeglavna,
tako rekoč umakniti se od derznosti človeške umetnosti
premagana, in kako na zidanem mostu, kjer se je v
poprejšnji tihoti le od časa do časa krik gorenskih bro-
dnikov in gorogranskih plavičarje v zaslišal, zdaj, da tako
rečem, šumeči terg postaja, novo življenje se giblje in
kakor v vednim somnju ljudje sim ter tje digajo: me
je zdaj globoko začudenje prevzelo in siloma serce me
gnalo, hvaliti Stvarnika, kteri je s tako čudovitnimi
zmožnostmi človeka obdaril, zdaj pa zopet se žalost me
polastila, ko zmislím, kako ljudje, Darivca zabši in ču-
dovite izdelke svojih rok le lastni moči pripisovaje,
Boga zametujejo in le samih sebe na Njegovo mesto
postavljajo.

Dalej gredé od zidaniga mosta pridem do Lake
in z radostjo zagledam, kako lansko leto od strašnega
požara vpepeljena vas že zopet veselo, s prijetnim
obrazom kakor poprej, iz tužnih grobel se dviga, kako
so pridni g. fajmošter s farmani vse duhovne in cer-
kvene poslopja že zopet popravili, celo nove zvonove
in uro v turnu omislili, kar gotovo per sedanjih slabih
letinah ni kaj maliga in ravno tako od gorečnosti duš-
nih pastirjev, kakor od pobožnosti in kersanske vbog-
ljivosti farmanov priča. Pač veliko se da izpeljati, kjer

se duhovni in verni lepo porazumijo in si v vsim prijazno roko v pomoč podajo. Še posebno pa me je veselilo zvedeti, da so clo naj viši udje naše cesarske rodovine, pišmeno od g. fajmoštra na pomoč poklicani, s toliko perjaznostjo tudi nekoliko podporo podelili, častivši spomin svojih pobožnih prednikov, katerih radosdarnosti se je že v preteklih stoletjih Loška farna cerkev veselila.

Dalej za Savo se peljaje sim imel perložnost, šolske skušnje v Reichenbergu se vdeležiti, per kateri me je posebno to razveselilo, da je učitel per pomanjkanji perpravnih knjig iz lastne pridnosti naj potrebnije nadomestil, ter iz zemljopisja sploh, in Štajarske zemlje posebej, iz državoznanstva in drugih predmetov potrebno sestavil, kar so imeli učenci v malih zapisnikih lično spisano, pa so tudi na pamet čversto pripovedovali, in ako se jim je reklo, tudi reke, gore in kraje na lično od učitelja risanim zemljovidu ročno pokazali. K sklepu so peli več lepih pesmic; naj pridniša učenka, ki je letas prvo darilo prejela, je potem v prijaznim nagovoru pričujoče nagovorila, per kateri perložnosti sim z veliko radostjo v očeh učencov in odraslih poslušavcov vesele solzice igrati vidil. Pač res se kmalo na šoli spozna, ali dela v njej učitel z veseljem in vnet za svoj lepi poklic, ali pa le z nevoljo kakor najemnik. Bi hotel Bog, da bi se že kmalo okoljšine učitelov tako poboljšale, da bi silnih in grenkih skerbi za telesno preskerbljenje rešeni, z veselo gorečnostjo le svojimu lepimu poklicu živeti zamogli, kar se zdaj komej terjati zamore!

Pridši do Vidma sim zvedil, da so ravno kar g. kaplan Oton Trabant dopis iz Rima prejeli, v katerim jim prečastiti g. Dr. Ignaci Knobleher, apostolski provikar srednje Afrike naznani, da jih po njih želji med svoje misjonarje sprejme, ter jih povabi, se brez odloga za njim na pot podati. Že staro znanje in prijateljska ljubezin do tega ljubiga gospoda me je nagnila, se več dni na Vidmim pomuditi in jim poslednje dni per tako mnogoterih opravkih na strani stati. Farmani zvediti, kako visoki pa neizrečeno težavni poklice so si njih ljubljeni gospod kaplan izvolili, so začudenja ostermeli in žalovanja koperneli. De sveta vera v naših krajih še ni umerla, in de verni do svojih dušnih pastirjev še vedno veliko in gorečo ljubezin imajo, se je tukaj le prejasno pokazalo in tudi moje serce globoko ganilo. Bilo je angelsko nedeljo, ko so zadnjikrat farmanam besedo božjo oznanovali in med glasnim jokam in žalovanjem vsih pričujočih slovo vzeli. Posebno lepo se je ravno ta praznik h temu slovesu perlegel, ker je bil ves pripraven, serce misjonarja povzdigniti, farmane pa potolažiti, kateri so se zvedši navarnosti zamorskih krajev tako silno za gospoda bali. Menimo mnogoterim vstreči, ako pridigo, kakor nam je ravno v spominu ostala, zopet sestavimo, in v Danici razglasimo *).

Ko pridem iz Vidma v Brežce, vidim, kako se perprave za duhovne vaje marljivo delajo, ktere bodo Lavantinski knezoškof od 22. do 26. septembra v tukajšnjim Franciskanarskim samostanu na svoje stroške s svojo duhovščino obhajali. Napovedalo se je že več ko 50 duhovnov. Po dokončanih vajah 26. septembra se bo potem navadni letni duhovni svet (Conferenz) obhajal, v katerim se bo zopet več važnih in zanimjivih predmetov v pretresanje vzelo. Za Koroško stran naše škofije so se pa duhovne vaje od 1. do 5. t. m. v Št. Andreji obhajale, katerih se je 53 duhovnov vdeležilo.

V Brežcah 18. Septembra 1851.

K.

Znaki ali znamenja svetnikov na podobah.

(Dalje.)

S. Leopold, avstrijski mejni grof. Bandero ima, s katerim kakor vodja vojsake pelje v boj, mejo zoper sovražnika braniti; cerkev ima pri sebi, ker je vstanovil na Goli gori (Kalenberg) poleg Dunaja cerkev s samostanom, in zopet korarstvo v Klosterskim novim gradu (Klosterneuburg.)

S. Elizabeta, kraljeva hči in kneginja. De beracu dar deli, to jo da poznati. Obilno dobrotljivost je namreč ona revežem skazovala, po 900 ubozih je pri svojim gradu vsaki dan nasitila; ko je pa pozneje iz svojiga grada pregnana, voder spet v spodobno čast nazaj djana bila, je s svojim premoženjem bolnišnico napravila, kjer je do smerti sama hromim in ubogim stregla.

S. Cecilija, devica in marternica. Orgle so njeno znamenje. Take orgle z veliko pišalami kakor zdaj, sicer še takrat niso bile znane; pa za orgle z malo pišalkami je že pevec psalmov vedil. In tadaj od s. Cecilije stoji v njenim življenji pisano, da je pri glasu orgel Bogu hvalo pela.

S. Katarina, devica in marternica. Meč in kolo z nožmi natakunjeno je njeno znamenje. Ko namreč cesar Maksimjan modre in svete device ni mogel premagati ne po svojih modrijanih, ne po svojim prigovarjanji in žuganji, je dal kolo z nožmi natakunjeno pripraviti; pa namesti sveto devico raniti, je kolo več okoli stoječih nevernikov povalilo, in blisk od neba ga je raznesel; tedaj jo je cesar v zadnje z mečem ob glavo djati ukazal. Včasih se tudi vidi izobrazena, ko ji Kristus kakor dete v naročji svoje matere perstan kakor svoji nevesti daje; to namreč se ji je v prikazni po njenim kerstu zgodilo.

S. Andrej, apostelj. S križem se vpodobuje; deželni oblastnik v Ahaji ali Grecii, Egej po imenu, ga je dal na križ razpeti, in do smerti na njem pustiti, ker ni nehal od križaniga Jezusa pričevanja dajati. Pri križi sv. Andreja pa ne stoji en les pokoncu in drugi počes, ampak po strani sta eden čez drugiga djana.

12. Svetniki v grudnu.

S. Francišk Ksaverjan, iz reda Jezusoviga, indijanski apostelj. De zamurca keršuje, in križ s podobo Kristusovo v rokah derži, to ga spoznati da; zakaj on je v daljni Indii Jezusa Kristusa oznanoval, in nesoštete množice stanovavcov tiste zemlje, katerih je dosti zagorele barve, spreobernil in kerstil.

S. Barbara, devica in marternica. Kelih s sveto hostjo ima v eni roki; ker je v svoji martri molila, in angel ji je dal nebeški kruh vžiti; zatorej se ji tudi kristjani priporočujejo, da bi brez svete popotnice ne bili iz življenja poklicani, in marsikteri so po njeni prošnji to srečo po čudni poti dosegli. Tudi meč ima v rokah, ker ji je po obsodbi lastni oče glavo odsekal; ga je pa tudi strela od neba končala za tako grozovitost.

S. Miklavž (Nikolaj), škof. Tri zlate jabelka ga zaznamovajo, to so prav za prav tri mošne zlata. Ko je še namreč s. Miklavž v svojim domačem mestu. Patari stanoval, je slišal od uboziga moža, kateri je imel tri hčere, in je mislil njih čistost v prodaj dati, da bi z grešnim dobičkom vse pred lakoto otel; šel je na to sveti mož skrivaj po noči, in je vergel možno zlata skozi okno, s katerim je oče prvo hčer omožil. Ravno tako je svetnik storil drugi in tretji pot, da ste še drugi dve hčeri v stan prišle; zadnji pot pa ga je

*) Glej »Zgod. Danica« list 39.

oče, ki je celo noč čul, dohitel, in se mu je na kolenih zahvalil; s. Miklavž mu je pa zapovedal terdo molčati od vsiga.

S. Lucija, devica in marternica. Oči derži v rokah, po tem je spoznat; ker pripoveduje se, da so ji v terpinčenji oči izkopane bile: smert njena se je zgodila sicer z mečem, s katerim je bil njeni vrat preboden.

(Konec sledi.)

Razgled po kersanskim svetu.

„Ne dotaknite se mojih kristjanov,“ to je mojih maziljenih služabnikov. Ps. 104, 15. Tako govori Gospod po svojim kraljevim preroku Davidu; in de ti, ki to prepoved prelomujejo brez kazni božje ne ostanejo, se vidi iz naslednjih zgledov sedanjih časov:

V Švajcu se je eden v kraju Bulle obesil, ki je katoliške duhovne preganjal. V Romontu se je ta vstrelil, ki je v novembru 1847 Vaudanske kalvinske vojake (ob času obsede Friburskiga kantona z vojniki radikalnih kantonov) šuntal zoper korarja Vuillereta. Bil je ta korar tudi skorej do smerti od njih martran. V Friburgu je umerl te dni en gospod za boleznijo, ki se mu je bila na roki in scer na kazavec perčela. Ravno s tim perstam je pa on v l. 1847 kalvinskim vojakam skozi okno kazal na katoliške mašnike, ki so bili iz strahu pred preganjanjem se v posvetne oblačila preoblekli; — en človek, ki je velikokrat govoril de bi rad vidil katoliške duhovne žgati, je zgorel sam v svoji hiši. Nek veliki vradnik (Grossrath) ni dal tako dolgo pokoja, de je bilo pervoljeno katoliško kapelo podreti. Ko so pa ravno altar jeli tergati, je hude bolečine dobil, in se zdaj ni ozdravil. Vse to se je v kantonu Friburgi godilo.

Rim. Iz lista sv. Očeta do apostolskiga poslanca Viale Prela na Dunaji, se razvidi, skako serčnim veseljem in posebnim tolažilam v svojih mnogoterih stiskah so bili sv. Oče napolnjeni, ko so po imenovanim rimskim poslanecem zvedili, de je bil letas po Ogerskim od pervaka, nadškofov, škofov, opatov, duhovstva itd. povsod prijazno in z znamenji velikiga spoštovanja do svete vere in sv. Očeta sprejeman. Torej mu naroč, de naj imenovanim častitim gospostvam z naj priserčnišimi besedami za njih vero in pobožnost srečo voši, in naznani, de jih sv. Oče s posebno ljubeznijo v Gospodu ljubijo.

Hamburg. Sliši se, de bodo sv. Oče v Hamburgu škofijo napravili.

Prusko. Fajmošter in Kolinski korar Dr. Vesthof je imel to leto na osem krajih nekaj za ljudstvo, nekaj za duhovstvo svete vaje ali eksercicije.

— Vesele novice se slišijo iz Pruskiga, de katoliška vera zmiram bolj napredova. Protestanti so med seboj razdeljeni kakor v tavžentero razsekan červ, čigar sleherni kosce se le nekoliko revniga življenja ima in se s smertjo vojskuje. V tacih težavah se jim zdeha in se zlecajo, ker čutijo, de niso zdravi, ter se po resnici ozeraajo in se v velikim številu povračujejo v naročje ljubeznjive matere cerkve, ktero so njih očetje, zapeljani od Lutra in svojiga hudiga nagnjenja, nehvaležno zapustili. V Šlezii in zlasti Bratislavi ima korar g. Dr. Förster veliko zasluženje, ki je s svojimi zvestnimi pridigami sem od nekako let njih veliko pervabil v božjo hišo. Katoliške cerkve se zmiram bolj napolnujejo, v tem ko je pri protestantih zmiram veči vne-

marnost; njih ovčice luteranske tempelne popušajo in v katoliške cerkve zahajajo.

Češko. V Georgenthal-u so imele duhovne vaje od konca dosti sovražnikov, vender poslednjič vesel in srečin izid. Do 4000 jih je prejelo zakramente sv. pokore in sv. R. Telesa.

Dunaj. Gosp. Dr. Gruša, dozda kaplan v predmestji Leopoldstadt na Dunaji je postavljen za učenika kersanskiga nauka per zlahtni mladosti v terezianski viteški akademii. Ta verli mož je bil začetnik odpertega pisma (Adresse) dunajskih šolskih učencikov, v kterim so oni junaško se zoperstavili ostudnemu sklepu nekterih odborikov dunajskiga mestniga zbora (Gemeinderath); ti so namreč si perzadevali, de bi bila šola od cerkve ločena!

Celje. Povedati zamoremo zdey tolaživno novico, de se je bolezin milostl. knezoškofa Lavantinskiga na bolje obrnila. Upati je, de bo milost božja drago življenje visoko častitiga Višipastirja še delj časa ohranila v veselje cerkve in zveličanje duš.

V Zagrebu so se 15. sept. perčele duhovne vaje, kterih se je 164 duhovnov vdeležilo. Vodba teh eksercicij je bila vis. čast. gg. Alojzu Schlör-u in korarju Büchinger-ju izročena. Obá gospoda sta si v sercih zbranih duhovnov s svojimi govori neizbrisljivi spominek postavila.

Od duhovskih eksercicij v Gradcu bo „Zgodna Danica“ v prihodnim listu po obširnem dopisu potrebno povedala; ravno takó tudi svojim bravcam pismo podala, ki ga je g. misjonar Kociančič iz Afrike pisal.

Zmés.

* Osolinski vstav je zavjemavno delice „Dzwonek“ (zvonček) na svitlo dal in mladosti posvetil, kterimu je več izverstnih in dobrovernih poljskih pisavcov v vezani in nevezani besedi spise podalo. Namen ima, poljsko mladost zapeljivih zmot in prekucijstev sedanjih časov in pa lažniviga razlaganja Božje resnice obvarovati, ter jo s podučljivimi pojasnivnimi nauki človeških potreb po poti vere in resnice peljati. — Kolikor več se mora od strupenih dušo in telo morivnih bukev slišati, toliko veseljši je, ako se zobraženi svetni možje zbero k plemenitnemu delu, ljubo mladost po poti vere, lepiga življenja in poštenja k sreči peljati, ter jo obvarovati brezna, kteriga ji zapeljani zapeljivci kopljejo.

* K zidanju katoliške cerkve v Londonu je dal Sardinski kralj 1500, kraljica pa 500 frankov.

* Vodji katoliške strani na angleškim mislijo napraviti obširno prizadevanje k overženju škofovekoimenske postave. In to trudenje, se zanesó, de se jim bo po sreči izšlo, ako v svoji dosedanji mirljivosti ostanejo. Katoličani svoj pot dajejo svojim škofam naslove po postavi prepovedane, in vlada ni ravno v mali zadergi zovoljo tega, kakor je viditi.

* Nedavno se je po novicah bralo, de je neki katoličan iz Rima obilno dnara dal k nakupljenju svetih in dražih reči, ktero so švajcarski božjoropniki v vojski zoper „Sonderbund“ iz cerkev nesramno poropali in pograbili. Ta katoličan so bili sv. Oče sami. Nakupljene reči so v Vatikanu shranjene.

* Pred nekaj časom je nadzorništvo v Florencii nekaciga Walkera angličana zaperlo, kteri je ljudi k protestanstvu zapeljeval.